

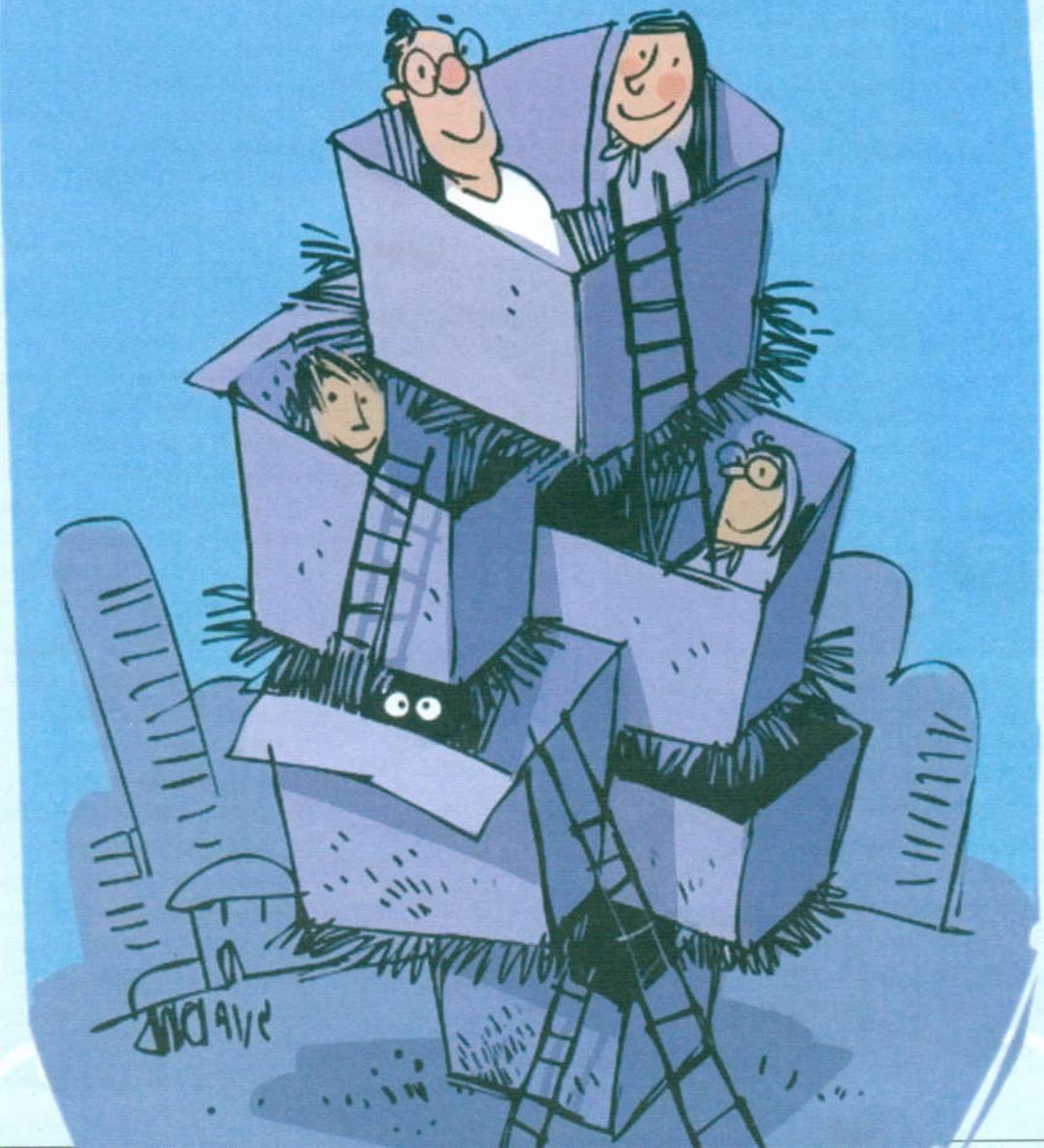
اشاره:

آیا می‌دانی به کسی که خانه‌اش پهلوی خانه شماست می‌گویند
هم‌سایه؟
ای بابا! من هم چه سوال‌هایی می‌برسم. خب معلوم است که می‌دانی.
فقط شاید این روزها این واژه کمی برایت غریب و ناماؤس شده

بگذر بدائل که سیب زمینی نیستی

سبک
زندگی

سیده عذرًا موسوی

یک سوال دیگر:

آیا می‌دانی همسایه طبقه بالایتان کیست؟ اصلاً چند نفرند؟ چه کاره‌اند؟ پیرند یا جوان؟ اهل همین شهر هستند یا که اینجا غریبند؟ همسایه طبقه پایین چطور؟ سمت چی؟ سمت راستی چی؟ نه؟ نمی‌دانی؟ ای بابا! پس تو چی می‌دانی؟ این کارها فضولی است؟ جدا؟

یداش بخیر! آن قدیم ندیمه‌ها...

سال هزار و سیصد و در شکه؟ نه حالا آن قدر قدیم، همین ده، دوازده سال پیش. همین ده، دوازده سال پیش مردم می‌گفتند، «اول همسایه را پرس، بعد خانه را بخر» یا «همسایه نزدیک، به از برادر دور است» یا چه می‌دانم، «همسایه نیک در جهان، فضل خداست».

یعنی این جناب همسایه، چنان نقش کلیدی‌ای در زندگی آدم داشت که اول باید او را می‌دیدی و بعد خانه می‌خربیدی. یعنی اگر از احوالش باخبر بودی، اسمت فضول نبود؛ از برادر نزدیک‌تر بود. ولی حالا دیگر دوره و زمانه عوض شده. حالا

می‌گویند، «چاردیواری، اختیاری» یا «همسایه یکی،

خدا یکی، یار یکی»؛ یعنی یک چیزی تو مایه‌های همان شعار منسخ «فرزند کمتر، زندگی بهتر». همین می‌شود که خاطره‌هایی از این دست که در ذهن من نقش بسته، در کنج ذهن هر کدام از ما ثبت می‌شود.

لختنده‌ی زد و گفت: «خانم واحد کناری، باردار است. می‌گوید، وقت‌هایی که سیرم و بوی کباب به مشامم می‌رسد، دلم به هم می‌پیچد و معدهام می‌خواهد از جا کنده شود و شب‌هایی که گرسنهام، ضعف می‌کنم».

حالا اگر می‌توانی بیا دست و پای بوی کباب را غل و زنجیر کن که «آقاجان! گفتند چاردیواری، اختیاری. پایت را از این در بیرون گذاشتی، نگذاشتی‌ها!» دلم به حال زن همسایه و بچه‌های واحدهای دیگر سوخت. پیامبر مهربانی فرموده است: «ای علی! هر کس همسایه خود را بیازارد، از رحمت خدا محروم است.»

آن هم درست در زمانی که آن قدر درباره همسایه سفارش می‌کرد که اصحاب گمان برندن که همسایه از همسایه ارث می‌برد.^۲

همسایه‌های محروم از رحمت خدا

تابستان بود و خانه یکی از دوستان مهمان بودم، هوا گرم بود و خانه دم کرده. دوستم پنجره را باز کرد و پرده را کنار زد تا هوا کمی عوض شود. چیزی نگذشته بود که بوی کباب، مشامم را بر کرد. ناخودآگاه یاد تبلیغ طولانی و حوصله سر بر «کباب پیز» افتادم که از ساختارش پیداست برای شبکه بازار ساخته شده است، ولی نمی‌دانم چرا هر شبکه را که می‌زنی، مردم هیجان زده و با نشاط برای «همه اونایی که مژه کباب ایرانی رو دوست دارن»، ولی می‌دانند که «تویی این آپارتمان‌ها و آشپزخانه‌های کوچک و بی‌منفذ، پختن کباب کار ساده‌ای نیست»، کباب پیز را پیشنهاد می‌کند که شماره ثبت اختراع و کلی امکانات دیگه برای تهیه یک کباب خوب دارد!

دوستم تندي پنجره را بست و گفت: «کار طبقه بالایی هاست. هر شب بساط منقل و کباب‌شان به راه است.»

گفتم: «همسایه‌های دیگر ناراحت نمی‌شوند؟»

بهشان بفهمان که ببرگ چند رفرق داری

نمی‌گوییم تویی زندگی این و آن سرک بکش، کنکاش کن؛ می‌گوییم از حال و روزشان با خبر باش. بینین درد و گرفتاری‌ای ندارند، بیمار ندارند، تویی این شهر، غریب و تنها نیستند. اصلاً لمنین امروز یک کاسه‌اش، یک ظرف شله‌زد را نه، یک بشقاب از ناهارتران را بردار و برو جلوی در خانه‌شان، سلام کن و احوال شان را پرس. بهانه که کم نیست برو درشان را بنز و بابت سر و صدای دیشب مهمان‌ها عذرخواهی کن. بگذار بدانند که سیب‌زمینی نیستی، با برگ چغندر فرق داری، به فکرشان هستی.

برو تعارف بنز که من ریاضی بلدم، ادبیات خوانده‌ام، از فیزیک و علوم سر در می‌أورم؛ اگر دوست داشته باشید حاضرم با دختران، پسران کار کنم، یا این که اگر وسیله برقی‌ای چیزی خراب شد، روی من حساب کنید، من دستی بر آتش دارم. بگذار خوشحال بشوند که یک

همسایه با معرفت دارند، یکی از برادر نزدیک‌تر دارند که تویی روز میادا به دردشان می‌خورد. چقدر این حرفها روی دلم سنگینی می‌کرد. چه خوب که این‌ها را به تو گفتمن، فقط یک حرف دیگر دارم. قول می‌دهم که خیلی وقتت را نگیرم. می‌خواهم امروز هم چشم و دلمان را روشن کنیم به این آیه که: «و خدا را پرسید و چیزی را شریک او نسازید و به پدر و مادر و خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و همسایه نزدیک و همسایه دور و... نیکی کنید.» همین!^۱

۱. «مقاتیح‌الجیاه»، آیت‌الله جوادی آملی، مرکز نشر اسراء، چاپ پانزدهم، ص ۳۴۵.

۲. همان، ص ۳۴۱.

۳. سوره مبارکه نساء، آیه ۳۶.